

PARTEA I

Speranța creștină

LECTIA 1

O speranță vie, plină de încredere

Textul lecției: 1 Petru 1:3-9, 13-21
Contextul biblic al lecției: 1 Petru 1:1-2:10

1 Petru 1:3-9, 13-21

3. Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din morți prin învierea lui Isus Cristos din morți, la o nădejde vie,

4. și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.

5. Voi sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!

6. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sînteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări,

7. pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă

decît aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos,

8. pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită,

9. pentru că veți dobîndi, ca sfîrșit al credinței voastre, mîntuirea sufletelor voastre.

13. De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Cristos.

14. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați tîrîți în poftele pe care le aveți altădată, cînd erați în neștiință.

15. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră.

16. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt“.

17. Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;

18. căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri,

19. ci cu sîngele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană.

20. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfîrșitul vremurilor pentru voi,

21. care, prin El, sînteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.

VERSETUL DE AUR: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Cristos din morți, la o nădejde vie“ (1 Petru 1:3).

Citirea zilnică a Bibliei

L. O speranță vie, 1 Petru 1:3-9.

M. O chemare la trăire corectă, 1 Petru 1:13-17.

M. Încredere în Dumnezeu prin Cristos, 1 Petru 1:18-25.

J. Speranță în Cristos, Fiul Cel ales, 1 Petru 2:4-10.

V. Speranță în Dumnezeu, Psalmul 146:3-10.

S. Speranța de a avea parte de grația lui Dumnezeu, Romani 5:1-11.

D. Trăind cu speranță, Romani 8:31-39.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii tăi să înțeleagă modul în care trebuie să reacționeze atunci când trec prin suferință, făcând din aceasta un prilej de sfințire și maturizare.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

- A. Să înțelegem Biblia
- B. Să-l înțelegem pe elevul adult

- I. Atitudinea creștină față de suferință (1 Petru 1:3-9)
- II. Puterea de transformare a suferinței (1 Petru 1:13-21)

Concluzie

- A. O perspectivă nouă
- B. Aplicație
- C. Rugăciune
- D. De ținut minte

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

Epistola lui Petru face parte din grupul epistolelor generale, grup ce cuprinde șapte epistole ale Noului Testament, scrise nu unor biserici sau persoane anume, ci Bisericii în general. Această epistolă este opera apostolului Petru.

Prima epistolă a lui Petru a fost scrisă probabil din Roma, în jurul anului 63 d.Cr. Ea a precedat — și a anticipat — valul de persecuție din timpul lui Nero, persecuție ce a luat naștere datorită focului care a ars Roma în anul 64 d.Cr. Pentru a nu fi el însuși învinovățit, Nero i-a făcut răspunzători pentru acest dezastru pe creștinii romani. Au urmat persecuții și martiraje de amploare. În cele din urmă, persecuția s-a întins și în provincii.

Tradiția ne spune că Petru a murit în acea persecuție declanșată de Nero, fiind crucificat cu capul în jos. Tot această tradiție ne spune că Petru a cerut această poziție inversă, deoarece el nu s-a văzut vrednic să moară în același fel în care a murit Domnul.

Epistola lui Petru le-a fost scrisă celor care trăiesc ca „străini“ (1 Petru 1:1) — probabil creștinilor împrăștiați din cauza unei persecuții precedente (Faptele 8:4) — în provinciile din nord-estul Asiei Mici.

Scopul principal al primei epistole a lui Petru a fost „să-i învețe [pe credincioși] care sînt consecințele practice ale aplicării credinței creștine și să-i atenționeze cum să facă față încercărilor și suferinței“ (A.M. Stibbs, *The Pastoral Epistles* — Epistolele pastorale). Acum, fiindcă persecuțiile erau iminente, Petru a încercat să insuflă curaj, speranță și o perspectivă pozitivă care să-i călăuzească prin încercări și să-i ajute să crească spiritual.

B. Să-l înțelegem pe elevul adult

Mai mult ca sigur că elevii tăi nu au o viziune clară a suferințelor prin care au trecut cititorii lui Petru: au fost respinși de familie, au fost bătuți, s-a aruncat cu pietre în ei, au fost închiși, interogați, torturați, martirizați din pricina lui Cristos. Deși persecuția religioasă mai există încă în multe părți ale lumii, în zilele noastre ea nu are proporțiile pe care le-a avut în vremea lui Petru.

Cu toate acestea, nu există ființă care să nu se sperie de suferință. A trăi în această lume dominată de păcat înseamnă a cunoaște ce este suferința. Dumnezeu nu ne-a promis o viață lipsită de necazuri, ci, dimpotrivă, ne-a promis grație, ca să ne ajute în adversități să trăim o viață de credincioși victorioasă.

Așadar, indiferent că este vorba despre nemulțumiri cu privire la carieră, de șomaj, de accidente, de boală, de tensiune financiară, de pierderea unuia dintre cei dragi, de respingere sau de dezamăgire, fiecare persoană din clasa ta a avut perioade dificile și poveri greu de purtat.

Este necesar ca, în timp ce planifici, pregătești și prezinți această lecție, să manifesti o atitudine de simpatie — mai bine-zis empatie. Pune-te în locul elevilor tăi. Încearcă, pe baza suferințelor prin care ai trecut, să înțelegi ce se întîmplă în viețile lor.

I. Atitudinea creștină față de suferință (1 Petru 1:3-9)

Ca să-și pregătească cititorii pentru suferința cu care vor fi confrunțați în mod inevitabil cu ocazia apropiatei persecuții, Petru le-a adus aminte de noua lor viață în Cristos: sursa ei, realitatea ei și efectul ei. Apoi le-a vorbit despre certitudinea și rolul suferinței, arătînd calitățile vieții care rezultă din ea.

Textul începe cu o doxologie: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu“ — expresie care a constituit, probabil, primul vers al unui imn creștin contemporan. Dumnezeu nu este prezentat aici ca o zeităte distantă, de care să nu te poți apropia. El este prezentat ca Tată al lui Isus Cristos, un Tată ceresc iubitor. Petru vede în relația pe care credincioșii o au cu acest Tată-Dumnezeu o pregătire pentru suferința care se apropie.

BISERICA ÎN SUFERINȚĂ. Prima persecuție din perioada de început a Bisericii a avut loc în timpul lui Nero Domitius, al șaselea împărat al Romei, în anul 67 d.Cr. În primii săi cinci ani de domnie, acest monarh a domnit în mod tolerabil; dar după această perioadă, el s-a lăsat pradă temperamentului său și s-a dat la cele mai atroce barbarități. Pe lângă alte crime diabolice, el a poruncit să se dea foc Romei, lucru care a fost dus la îndeplinire de ofițerii, gardienii și slujitorii lui...

Ca să se scuze și ca să aibă un motiv să-i persecute pe creștini, Nero a aruncat vina pe aceștia. Barbariile la care au fost supuși creștinii au fost

atît de crude încît au stîrnit pînă și simpatia romanilor. Nero a savurat cruzimea și a născocit tot felul de pedepse pentru victimile sale. El i-a cusut pe unii [creștini] în piei de animale sălbatice și i-a lăsat apoi să fie mușcați de ciini pînă cînd și-au dat duhul; pe alții i-a îmbrăcat cu cămăși unse cu ceară, i-a legat de ruguri și i-a ars în grădina lui. Această persecuție s-a întins pretutindeni în Imperiul Roman; dar ea a sporit, nu a diminuat moralul creștinilor (John Fox, *The Book of Martyrs* — Cartea martirilor, p. 1, 2).

Versetul 3 vorbește despre ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut pentru credincioși. Prin acțiunea Sa — ca răspuns la credința noastră — noi ne-am născut din nou și am devenit copiii Lui (1 Ioan 5:1). Această nouă relație are la bază îndurarea și puterea lui Dumnezeu. Noi ne-am născut din nou prin aceeași putere pe care a demonstrat-o Dumnezeu cînd L-a înviat pe Isus dintre cei morți.

Această naștere din nou transformă disperarea în speranță; într-adevăr, esența nașterii din nou este speranța. Actul creator al lui Dumnezeu generează în noi o speranță care nu cunoaște moarte. Cînd ne gîndim la puterea de înviere a lui Dumnezeu și la puterea Lui de a transforma viața, noi privim dincolo de suferințele prezente, la triumful final.

Versetul 4 se referă la viitor: el vorbește despre ceea ce va face Dumnezeu cu noi. În calitate de fii născuți din Dumnezeu, noi sîntem moștenitorii Lui (Romani 8:17). Noi avem bogății nepuizabile, mai bune decît toate bogățiile de care am fost privați din pricina Lui. Spre deosebire de moștenirile pămîntești, comorile familiei lui Dumnezeu nu sînt pieritoare (nu pot rugini și nu pot fi furate), nu sînt alterate de necinste sau nedreptate și nu pot nici să se descompună. Ele sînt păstrate sub pază în ceruri, în siguranță și nevătămate. Această perspectivă de viitor, „nădejdea vie“, ne dă curaj și încredere în fața suferinței.

Versetul 5 ne arată prezentul: ceea ce Dumnezeu face pentru noi acum. Atît noi cît și moștenirea noastră sîntem păstrați (acțiune continuă) ca într-o fortăreață, zi și noapte. Această pază se face prin puterea divină a lui Dumnezeu. Încercîndu-ne în El, noi sîntem siguri de puterea prin care Dumnezeu ne păstrează.

Perspectiva de viitor operează și aici. „Mîntuirea“ — adică să fii făcut sănătos în spirit și să fii în siguranță în primejdie — a fost un cuvînt relativ nou în vocabularul creștin. Petru ne arată că experiențele pe care le avem acum sînt numai umbra plinătății de care ne vom bucura la vremea hotărîtă de Dumnezeu (1 Corinteni 2:3; 13:12; 1 Ioan 3:2). Acest punct de vedere optimist ne ajută să îndurăm suferința.

Petru analizează patru caracteristici principale ale suferinței creștine (1

Petru 1:6). El a crezut, poate, că putem face față lucrurilor pe care le putem înțelege.

(1) Suferința vine în multe forme, din multe surse („felurite încercări“). Ea poate fi cauzată de critică nedreaptă, de dispreț, de tratament nedrept, de acuzații false, terorism, reproș, durere sufletească. Ea poate veni din partea rudenilor sau prietenilor necredincioși, sau din partea autorităților guvernamentale.

(2) Suferința este greu de îndurat („sînteți întristați“). Duhul omului este zdrobit și măcinat de necaz, de pierderi, de singurătate sau de privațiuni. Noi toți cunoaștem ce înseamnă o inimă tristă.

(3) Suferința este necesară uneori („dacă trebuie“). Împrejurările — în zilele lui Petru ura lumii păgîne, suspiciunea față de orice credință nouă care apărea, mînia unui împărat pervertit — o fac uneori inevitabilă. De asemenea, există și o necesitate de natură divină: încercările purifică sufletul, scoțînd în relief adevăratele noastre calități. Cu permisiunea Lui, încercările sînt „măsurate potrivit, după cum au oamenii nevoie și în măsura în care aceștia pot profita de pe urma lor“ (J. Rawson Lumby, în *The Expositor's Bible*).

(4) Suferința este temporară („pentru puțină vreme“). Lucrul care iese aici în evidență este perspectiva lui Dumnezeu asupra timpului. Noi trebuie să vedem cu ochii Lui încercările prin care trecem. Evrei 10:32-37 și 2 Corinteni 4:17 subliniază caracterul acesta temporar al încercărilor. Noi suferim în timp, dar trăim în eternitate.

După ce a prezentat aceste patru caracteristici, Petru prescrie antidotul suferinței: marea bucurie. Noi nu trebuie să reacționăm la încercări printr-o supunere placidă sau răzvrătindu-ne cu furie, ci printr-o laudă activă. Verbul nu este la imperativ („Bucurați-vă!“), ci la indicativ, denotînd o stare de fapt („voi vă bucurați“). El implică atît o expresie exterioară, cît și o văpaie lăuntrică.

Acum, Petru observă patru efecte ale suferinței asupra vieților noastre (1 Petru 1:7).

(1) Suferința ne pune la încercare („încercarea credinței voastre“). Manifestările fizice ale încercării lucrează împreună ca să arate care este natura experienței noastre spirituale. Cuvîntul grecesc este folosit în legătură cu examinarea aceluia care doresc să obțină o diplomă medicală sau cu privire la inspecția făcută anumitor bunuri. Credința noastră — crezul nostru în Cristos și loialitatea noastră față de El — este încercată, și caracterul ei veritabil este dovedit prin suferință.

(2) Suferința demonstrează valoarea noastră („scumpă“, un cuvînt-cheie în 1 Petru). Valoarea credinței noastre crește prin suferințele pe care le îndurăm.

(3) Suferința produce răbdare (spre deosebire de „aurul care piere“).

Petru a știut că aurul nu poate dura veșnic. Dar fiind încercată și dovedită veritabilă, credința noastră durează veșnic.

(4) Suferința purifică („încercat prin foc“). Întocmai după cum aurul este prelucrat, credința noastră este purificată în creuzetul încercării. Impuritățile sînt îndepărtate, și noi ieșim de acolo reflectînd imaginea lui Cristos.

După aceea, Petru remarcă cele patru roade ale suferinței (1 Petru 1:7, 8).

(1) Suferința este răsplătită. Iacov spune că răsplata este cununa vieții (1:12). Petru vede cum suferința ne aduce laudă, așa cum găsim în Matei 25:21.

(2) Suferința produce dragoste pentru Cristos, pe care nu-L vedem. Desigur că Petru L-a văzut pe Cristos; și Toma L-a văzut. Vorbindu-i lui Toma, Cristos a spus: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut“ (Ioan 20:29). Noi trecem dincolo de experiența fizică și de deducțiile minții la credință. Noi credem, de aceea iubim.

(3) Suferința dă naștere la bucurie — nu la o emoție de suprafață, ci la un sentiment adînc. Această bucurie este iradiată de gloria lui Dumnezeu (1 Timotei 6:16; 2 Corinteni 3:18). Atît Iov (1:21) cît și Habacuc (3:17, 18) au cunoscut această bucurie, în mijlocul încercărilor cumplite. Și noi putem s-o cunoaștem.

(4) Suferința aduce în cele din urmă plinătate. Noi avem deja mîntuire, Duhul Sfînt fiind o arvună a ei (Efeseni 1:13, 14). Dar, mai tîrziu, noi vom trăi pe deplin această mîntuire. Întreaga noastră natură va fi eliberată de rău, și noi vom fi „ca El“ (1 Ioan 3:2). Acesta este un aspect semnificativ al speranței noastre vii (1 Petru 1:3).

Întrebarea 1

Ce este o „nădejde vie“ (1 Petru 1:3)?

(Răspuns) Este o speranță activă, vitală, dinamică; este vie, nesfîrșită, nemuritoare. Ea dă energie celui care o posedă, asigurîndu-i lucrurile de care acesta are nevoie pentru ducerea la îndeplinire a sarcinilor care-i stau înaintea. Ea vede dincolo de împrejurările prezente realitățile viitoare, alimentînd răbdarea și curajul nostru.

Întrebarea 2

În ce fel diferă moștenirea cerească de moștenirea pămîntească?

(Răspuns) Moștenirea noastră cerească nu este supusă impozitelor sau penalizărilor; ni se dă un act de proprietate care este numai și numai al nostru, fără nici o îngrădire; nu există nici o limită; ea nu este afectată de rugină, de foc, de inundații și nu poate fi furată; ea nu poate fi distrusă niciodată.

Întrebarea 3

Ce înseamnă să fii „păzit“ (v. 5) în mijlocul adversităților și al suferinței?

(Răspuns) William Barclay ne oferă o explicație clară: „Înseamnă că viața noastră este împrejmuțată de Dumnezeu și că El stă ca santinela păzindu-ne în toate zilele vieții noastre. Omul care are credință nu se îndoiește niciodată, nici chiar atunci cînd nu poate să-L vadă pe Dumnezeu cum stă și din umbră veghează asupra lui. Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu ne scapă din situațiile neplăcute, din necazurile și din problemele vieții; dar El ne dă putere să le învingem și să ne continuăm călătoria“ (*The Letters of James and Peter — Epistolele lui Iacov și Petru*).

Întrebarea 4

Care sînt împrejurările care fac astăzi ca suferința să fie inevitabilă?

(Răspuns) În unele părți ale lumii există persecuție religioasă activă din partea unor forțe și a unor religii ostile creștinismului. Dar atîta timp cît păcatul există în lume, va exista întotdeauna o împotrivire față de Cristos și față de cei care Îi poartă numele.

Întrebarea 5

Cum Îl putem noi iubi pe Cristos cu toate că nu Îl putem vedea?

(Răspuns) Noi putem vedea lucrurile pe care El le face în viețile noastre și Îl putem simți în inimile noastre. Noi Îl putem cunoaște din pricina Duhului Sfînt care locuiește în noi. Fiindcă vedem manifestările lui Cristos Cel nevăzut, noi Îl putem iubi pentru ceea ce este El și pentru ceea ce face.

II. Puterea de transformare a suferinței (1 Petru 1:13-21)

Petru trece acum de la analiză la aplicație. El privește suferința ca pe un lucru pe care îl folosește Dumnezeu ca să ne transforme în ceea ce vrea El să fim, și arată modul în care trebuie să reacționăm la suferință și modul în care ajungem să reacționăm în felul acesta.

Petru remarcă șapte modalități în care putem să reacționăm la suferință.

(1) Cu hotărîre: noi trebuie să ne pregătim pentru încercări înainte ca ele să vină. Acest lucru înseamnă să apreciem preocupările lumești la justa lor valoare. Noi trebuie să ne „încingem“ mințile astfel încît nimic să nu ne împiedice creșterea spirituală.

(2) Cu seriozitate: noi trebuie să ne autocontrolăm și să fim echilibrați. Se cere ca liderii și membrii unei biserici să fie „cumpătați“ (1 Timotei 3:2; Tit 2:2, 4, 6). Noi trebuie să ne punem în mod serios credința în practică.

(3) Cu speranță: noi trebuie să fim neclintiți în speranța noastră, privind dincolo de răspunsurile prezente la răspunsurile finale. Așa cum găsim în 1 Petru 1:3, speranța este vie în fiecare fază de creștere, din faza

de început (boboc), la o fază mai înaintată (floare) și mai departe la faza coacerii (fruct).

(4) Cu grație: noi trebuie să vedem în ceea ce ni se întâmplă acum plinătatea lui Dumnezeu. Astăzi ne bucurăm de picăturile Lui de îndurare; mâine ele vor curge șuvoi. Grația lui Dumnezeu, care este în drum spre noi, ne va fi revelată pe deplin la venirea lui Cristos.

(5) Cu ascultare: noi trebuie să ne supunem oricărui lucru pe care El îl permite în viața noastră, „ca niște copii ascultători“. Predându-ne viețile Lui, nu ne vom răzvrăti și nu ne vom plînge.

(6) Într-un mod pozitiv: în fața încercărilor, noi trebuie să trăim vieți schimbate. Trebuie să respingem filozofia lumească și materialistă caracteristică necredincioșilor; trecînd prin suferință, noi nu ne conformăm, ci ne transformăm (Romani 12:2).

(7) Fiind bine informați: noi trebuie să cunoaștem scopurile pe care le are Dumnezeu atunci cînd permite suferința și felul în care El se folosește de suferința noastră. Ignoranța care ne caracteriza în trecut este înlocuită de perspectiva pe care o căpătăm prin Duhul Sfînt (Ioan 16:13, 14).

După ce am prezentat cîteva trăsături caracteristice ale felului în care un credincios reacționează la suferință, Petru adună toate calitățile unui credincios într-una singură, atotcuprinzătoare: sfințenia. El le poruncește credincioșilor să fie sfinți; îi îndeamnă la sfințenie pentru că aceasta este o caracteristică a lui Dumnezeu; și el folosește Scriptura ca bază pentru îndemnul lui.

Unii credincioși evită să folosească termenul „sfințenie“, probabil fiindcă acesta a fost deseori folosit și înțeles greșit. Dar, deoarece sfințenia este poruncită în Cuvîntul lui Dumnezeu, noi trebuie să înțelegem ce înseamnă ea și să învățăm cum să trăim o viață de sfințenie.

CE ESTE SFINȚENIA. Sfințenia nu este numai absența păcatului, ci și prezența dragostei. Ea este totala inhibare a tendințelor păcătoase prin domnia dragostei în inimă. Ea este dragostea care exclude păcatul, dragostea care umple inima, dragostea care umple toată capacitatea sufletului.

Pe scurt, noi spunem că sfințenia este primirea de către noi a îndreptării lui Dumnezeu... Ea este acea relație mereu dinamică pe care o avem cu Dumnezeu în Cristos, prin Duhul Sfînt (Gene W. Newberry, în *Holiness — Alive and Well* — Sfințenia există într-adevăr pe pămînt, p. 8, 9).

Petru spune: „Fiți sfinți“ (1 Petru 1:16), exclamație care este un ecou al cuvintelor din „Predica de pe munte“: „Fiți... desăvîrșiți“ (Matei 5:48). Verbul sugerează un proces: „Deveniți mereu sfinți“. Noi trebuie să trăim

o viață care să fie diferită de felul de viață al lumii, o viață care este consacrată lui Dumnezeu; noi nu trebuie să dorim nimic altceva, decît să fim asemănători lui Cristos.

Această poruncă de a trăi în sfințenie se referă la toate domeniile vieții, acesta fiind înțelesul adevărat al cuvintelor „în toată purtarea voastră“. Unii au două feluri de purtare: un comportament sfînt, de care dau dovadă duminica și atunci cînd sînt în mijlocul credincioșilor, și un comportament lumesc, de care dau dovadă la lucru, în societate etc. Dar Petru ne spune că viața, în totalitatea ei, trebuie să fie trăită după standardele sfințeniei. Aceasta este o invitație la o asemănare adevărată cu caracterul lui Cristos.

Întrebarea 6

În ce fel noi, în calitate de credincioși, sîntem altfel decît am fost altădată?

(Răspuns) Dacă odată am fost neascultători, acum sîntem ascultători. Dacă înainte am fost stăpîniți de pasiuni, acum sîntem călăuziți de Duhul. Dacă înainte am fost ignoranți, acum cunoaștem. Dacă odată am fost robii legalismului și ai tradițiilor, acum sîntem deschiși față de adevăr. Dacă înainte am avut o viață fără sens, acum avem o viață plină de sens.

Întrebarea 7

În ce fel lucrează sfințenia în viețile noastre?

(Răspuns) Ea controlează gîndurile noastre, acțiunile noastre și vorbirea noastră; noi judecăm, planificăm, gîndim, acționăm și comunicăm așa cum vrea Dumnezeu în orice împrejurare (avînd ajutorul Duhului Său Sfînt); întregul nostru fel de viață se schimbă; noi planificăm pentru cealaltă lume, nu pentru aceasta.

Întrebarea 8

Ce siguranță spirituală avem noi în încercări?

(Răspuns) Răscumpărarea noastră este tot atît de sigură ca și împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu; învierea noastră este asigurată: așa cum Cristos a înviat, tot așa vom învia și noi (Romani 6:5); va urma gloriificarea noastră, așa cum a urmat gloriificarea Lui (2 Corinteni 3:18).

Concluzie

A. O perspectivă nouă

Este inevitabil ca în viața aceasta să trecem toți printr-un anumit gen de suferință. Noi trăim într-o lume care este sub blestemul păcatului, dominată de Satan și de urmașii lui.

În providența Lui, Dumnezeu nu ne scoate din acest mediu; dimpotrivă, el ne întărește spiritual ca să trăim în el și să ne ridicăm deasupra lui. De

aceea, cînd (nu dacă) suferința vine, noi putem fi încurajați și putem avea speranță.

1. *Suferința văzută dintr-o perspectivă de lungă durată.* O modalitate de a face față suferinței, spune Petru, este aceea de a o privi prin oceanul eternității lui Dumnezeu, nu prin oceanul timpului. El ne îndeamnă să vedem că încercările noastre nu au decît un caracter temporar: „Și aceasta va trece“.

Petru ne prezintă lucrurile care precedă reîntoarcerea lui Cristos. Credincioșii din zilele lui Petru au crezut că această reîntoarcere va avea loc înaintea încercărilor; dar lucrurile nu aveau să se întîmple așa.

Această promisiune că Cristos Se va arăta (v. 7) a fost o încurajare pentru biserica primului secol care suferea, și ea ne dă și nouă speranță și curaj. Cristos este aici cu noi, în suferințele noastre; deși acum nu Îl putem vedea, va veni ziua cînd Îl vom putea vedea.

De asemenea, Petru ne arată realitatea răsplătirii noastre, „moștenirea“ noastră (v. 4). Începînd cu promisiunea pe care a făcut-o Dumnezeu lui Avraam (Genesa 17:8), Israel a căutat locul final de poposire, Țara Făgăduinței. Această analogie li se aplică acum credincioșilor. Dumnezeu are o „țară a făgăduinței“ pe care o vom moșteni cînd această viață (de suferință) se va sfîrși. Prezența Duhului Sfînt este arvuna (Evrei 1:13, 14); Cristos pregătește această moștenire (Ioan 14:2, 3); și ea va dăinui în veci (Evrei 9:15) și va fi nespus de minunată (1 Corinteni 2:9). Uitîndu-ne dincolo de suferință la această răsplată finală, speranța ne poate ajuta să trecem mai ușor prin aceste dificultăți.

2. *Atitudinile pozitive față de suferință.* În calitate de credincioși, în mijlocul suferințelor pe care le îndurăm noi trebuie să dovedim că avem roada Duhului. Roadele asupra cărora Petru insistă sînt: credința, dragostea, bucuria și speranța.

Dragostea este mlădița credinței. Iubindu-L cu toată puterea pe Cel pe care nu putem să-L vedem, prin orice am trece noi avem mîngîierea prezenței Lui.

Bucuria este atitudinea creștină corectă în mijlocul suferinței. Nu că suferința ne-ar face fericiți dar, chiar în suferință, noi putem trăi experiența siguranței pline de pace a prezenței lui Dumnezeu. După cum Cristos, „pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea“ (Evrei 12:2), tot așa și noi ne putem bucura în suferințele noastre, manifestînd roada Duhului.

Speranța este produsul celorlalte calități. O speranță vitalizatoare și indistructibilă rezistă în fața oricărui abuzuri. Ea este perseverentă, văzînd dincolo de ceea ce se poate vedea acum, grația lui Dumnezeu, de care beneficiem în parte acum, dar mai tîrziu vom beneficia pe deplin (v. 13). Ținta speranței noastre este Dumnezeu, ancora și sprijinul nostru cel tare în suferință.

3. *Creștere spirituală prin suferință.* Rareori creșterea este ușoară; de cele mai multe ori, ea comportă durere. Dar lucrurile pe care le îndurăm produc în viața noastră spirituală atît transformare cît și transfigurare.

Prin suferință, noi sîntem transformați — schimbați din ceea ce am fost în ceea ce putem fi în Cristos.

Prin credință noi putem fi transfigurați. Natura noastră umană, cu reacțiile ei instinctuale față de greutățile vieții, poate constitui creuzetul pe care îl folosește El pentru creșterea noastră spirituală. Odată cu nașterea noastră spirituală, noi devenim ai Lui, dar natura noastră „divină“ este în permanență în conflict cu natura noastră păcătoasă (Romani 7). Suferința — și felul în care reacționăm la ea — poate să curețe, în mod treptat, zgura noastră pămîntească și să ne modeleze ca să fim tot mai asemănători naturii Tatălui nostru. Prin suferință noi putem deveni tot mai asemănători Lui. Înfruntînd și biruind încercările, noi devenim ceea ce Dumnezeu vrea să fim.

Întrebarea 9

Ce îi dă Dumnezeu credinciosului?

(Răspuns) Putere ca să trăiască realitatea vieții de fiecare zi; promisiunea prezenței lui Cristos; eliberarea pentru totdeauna de suferință; curățirea inimii și a sufletului prin încercări; desăvîrșirea în cele din urmă a mîntuirii care a început deja să lucreze în noi; învierea, gloriificarea și transformarea deplină după natura lui Dumnezeu.

Întrebarea 10

Ce înseamnă să devenim tot mai asemănători lui Cristos?

(Răspuns) Să fim ascultători, supunîndu-ne disciplinei Lui; să-L iubim tot mai mult; să ne întoarcem de la căile noastre vechi, de la gîndurile și de la vorbele noastre vechi la un fel de viață tot mai asemănătoare lui Cristos; să-I permitem să fie reflectat în noi.

B. Aplicație

Direcționînd această lecție spre punctul în care ea va determina o schimbare în comportamentul elevilor tăi, cere-le elevilor să analizeze aceste două afirmații:

Noi ne maturizăm prin faptul că înfruntăm obstacole și le biruim. Cu cît mai mari sînt obstacolele, cu atît mai înalt este nivelul maturității noastre.

Felul în care reacționezi la ceea ce ți se întîmple este mult mai important decît ceea ce ți se întîmple.

Legați discutarea acestor două afirmații de experiențele care îi așteaptă pe elevi în săptămîna care urmează. Fără îndoială că mulți din

clasa ta vor avea de înfruntat împotrivire și suferință. În ce fel pot ei să folosească aceste experiențe pentru a crește din punct de vedere spiritual? În ce fel pot ei să reacționeze față de experiențele negative pe care le întâmpină într-o manieră care Îi aduce cinste lui Dumnezeu și care este conformă cu caracterul lui Cristos?

Pune la dispoziția elevilor câteva momente de tăcere, timp în care să-și cerceteze fiecare atitudinile față de suferință și să se dedice idealului de a crește prin ea.

C. Rugăciune

Doamne, Te rugăm să ne dai mai multă sfințenie, mai multă putere de luptă, mai multă răbdare în suferință, mai multă părere de rău pentru păcat. Fă-ne tot mai potriviți pentru Împărăția Ta, tot mai utili, tot mai binecuvântați și sfinți, tot mai asemănători Ție, Mîntuitorule.

D. De ținut minte

„Există un moment în viața fiecărui om cînd toate oglinzile lui se transformă în ferestre; acela este momentul cînd el devine matur“ (Fratele Lawrence).

LECTIA 2

O speranță pentru care se merită să suferi

Textul lecției: 1 Petru 3:13-17; 4:12-19

Contextul biblic al lecției: 1 Petru 2:11-5:14

1 Petru 3:13-17

13. Și cine vă va face rău dacă sînteți plini de rîvnă pentru bine?

14. Chiar dacă aveți de suferit pentru dreptate, ferice de voi! N-aveți nici o teamă de ei și nu vă tulburați!

15. Ci sfințiți în inimile voastre pe Cristos, ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blîndețe și teamă,

16. avînd un cuget curat; pentru ca cei ce bîrfesc purtarea voastră bună în Cristos să rămînă de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

17. Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să

suferiți pentru că faceți binele decît pentru că faceți răul!

1 Petru 4:12-19

12. Preiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi;

13. dimpotrivă, bucurați-vă, întrucît aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.

14. Dacă sînteți batjocoriți pentru Numele lui Cristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.

16. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

17. Căci sîntem în clipa cînd judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfîrșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?

18. Și dacă cel drept scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?

19. Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine.

VERSETUL DE AUR: „Dimpotrivă, bucurați-vă, întrucît aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui“ (1 Petru 4:13).

Citirea zilnică a Bibliei

L. Pietrele vii ale națiunii sfinte, 1 Petru 2:1-10.

M. Respectați autoritatea, 1 Petru 2:13-17.

M. Cristos, Robul Domnului, 1 Petru 2:18-25.

J. Suferința din pricina dreptății, 1 Petru 3:8-17.

V. Suferința fizică schimbă viața, 1 Petru 4:1-11.

S. Să ne facem părtași la suferințele lui Cristos, 1 Petru 4:12-19.

D. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu, o apărare sigură, 1 Petru 5:1-11.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii tăi să-L glorifice pe Dumnezeu prin reacțiile lor față de suferință.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

B. Să-l înțelegem pe elevul adult